

Telkens en telkens op nieuw betuigde Jaromir het kind zijn eeuwigdurende genegenheid.

Hij zegt haar dat die ongesteldheid — want ongesteld moest ze geweest zijn; waarom anders dat wegblijven? — zijn liefste wel een weinig heeft veranderd, dat heur wangen ietwat geslonken zijn en de uitdrukking van heur gelaat ietwat verschilt met vroeger; doch hij kan niet nalaten haar, ik weet niet hoe vaak, te verklaren, dat zij nog veel mooier is dan vóór haar krankte, — dat haar oogen nog meer uitdrukking hebben en die bleekheid de schoonheid van heur gezichtje nog verhoogt.

Toen Jaromir bij het afscheid vroeg of zij den volgenden dag stellig wêer kwam, dreigde het rampzalige kind andermaal te bezwijmen. Met al de kracht die heur restte verjoeg zij echter den weder opkomenden grauwen nevel; dwong toen haar lippen tot een glimlach en knikte toestemmend....

V.

De brave Ilma had tijdens Alma's afwezigheid duidelijk gevoeld dat het pleit beslist was, en ten gunste van haar zuster.

Nu het zoover was gevoelde zij berouw over heur wel wat al te groote edelmoedigheid. Maar nog oneindig meer hinderde het haar dat de schoone vreemdeling, dien ze zoo lief had niet alleen, maar tot wien ze steeds had

De zee hield op te ruischen.